426

SDĚLENÍ

Ústavního soudu

Plénum Ústavního soudu přijalo pod sp. zn. Pl. ÚS-st. 31/10 dne 14. prosince 2010 ve složení Stanislav Balík, František Duchoň, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Pavel Holländer, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský (soudce zpravodaj), Miloslav Výborný, Eliška Wagnerová a Michaela Židlická na návrh IV. senátu Ústavního soudu podle § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve věci právního názoru IV. senátu Ústavního soudu pro řízení vedené pod sp. zn. IV. ÚS 2228/09, který se odchyluje od právních názorů Ústavního soudu vyslovených v níže uvedených nálezech,

toto stanovisko:

Je-li ústavní stížností napadeno provedení prohlídky jiných prostor nebo pozemků, je nutné nahlížet na intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 (219/2010 Sb.) tak, že se odvíjejí *ex nunc*, tj. teprve ode dne, v němž byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů, neboť tento nález výslovně nestanovil jinak (§ 58 odst. 1 *in fine* zákona o Ústavním soudu). Nosné důvody tohoto nálezu lze uplatnit pouze *pro futuro* (do budoucna), nikoli pro situace, kdy provedení prohlídky jiných prostor a pozemků nařídil (před publikací nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ve Sbírce zákonů) v souladu s tehdy platným a účinným zněním § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, státní zástupce nebo se souhlasem státního zástupce policejní orgán. Proto v těchto případech pouhý nedostatek souhlasu soudce s provedením prohlídky jiných prostor a pozemků nezakládá porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod.

Odůvodnění

I.

Ústavní stížnost sp. zn. IV. ÚS 2228/09

1. Dne 21. srpna 2009 byl Ústavnímu soudu doručen návrh Českého spořitelního družstva, IČ 27444376, se sídlem Přílepská 1692, 252 63 Roztoky, proti „postupu Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru daní a praní špinavých peněz, 2. oddělení". V ústavní stížnosti brojí stěžovatel proti důsledkům provedené prohlídky jiných prostor (kancelářských místností), neboť při ní byla zabavena výpočetní technika a další věci. Namítá, že mu příkaz k prohlídce nebyl doručen, neboť, jsa právnickou osobou, nebyl příkaz doručen členu statutárního orgánu právnické osoby, nýbrž jen jejímu zaměstnanci; při provedení prohlídky mu byly odňaty věci, aniž by byl v příkazu označen jako osoba, u níž má být prohlídka provedena, a konečně dle stěžovatele bylo odůvodnění příkazu nedostatečné. Závěrem proto požádal, aby Ústavní soud zakázal Policii České republiky pokračovat v porušování ústavně zaručených práv a přikázal jí obnovit stav před porušením práv a svobod, tj. přikázal jí vrátit odňaté věci.

II.

2. Nálezem ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky Bytostav Poruba, a. s., sp. zn. II. ÚS 860/10 ze dne 2. září 2010 (dostupný na http://nalus.usoud.cz) byl v obdobné věci zrušen příkaz k prohlídce jiných

prostor s odůvodněním, že předmětný příkaz byl ve světle právního názoru vyjádřeného ve věci sp. zn. Pl. ÚS 3/09 [nález ze dne 8. 6. 2010 (219/2010 Sb.)] vydán v rozporu s ústavním pořádkem, neboť napadený příkaz k prohlídce sídla stěžovatelky vydal státní zástupce, a nikoliv soudce. Ústavní soud uvedl, že „k tomuto rozporu … nemohl nepřihlédnout. Nic na tom nezměnila zcela správná námitka Krajského státního zastupitelství v Ostravě, že se prohlídka uskutečnila na základě tehdy platné a účinné úpravy podústavního práva, která neměla alternativu.“. Z hlediska hodnocení retroaktivních účinků uzavřel, že „pravá retroaktivita v případě vyslovení protiústavnosti již zrušeného zákona (jehož adresátem je veřejná moc) a posouzení předchozích skutkových jednání ústavně konformní právní úpravou s účinky *ex tunc* na straně veřejné moci je přípustná s ohledem na to, že nezakládá porušení principu ochrany důvěry občanů v právo, příp. zásah do právní jistoty, resp. nabytých práv.“.

III.
Právní názory, stran kterých se hodlal IV. senát odlišit

3. Dosavadní právní názor: Po zrušení právní úpravy § 83a odst. 1 části věty první a věty druhé zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, je nutné ústavní stížnosti proti příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků (eventuálně proti zásahu spočívajícímu v provedení prohlídky) vydanému podle právní úpravy ve znění do 8. července 2010 vyhovět již proto, že příkaz k prohlídce je v rozporu s ústavním pořádkem v důsledku jeho vydání (provedeného zásahu) se souhlasem státního zástupce, a nikoliv soudce; je přitom nerozhodné, že tuto námitku stěžovatel v řízení před Ústavním soudem neuplatnil (nález sp. zn. II. ÚS 860/10 ze dne 2. září 2010).

4. Názor zastávaný IV. senátem: Na intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 je nutné nahlížet tak, že se odvíjejí *ex nunc*, tj. teprve ode dne, v němž byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů, a proto nedostatek souhlasu soudce (jsou-li jinak dodrženy formální a materiální podmínky kladené na příkaz zákonem platným ke dni, v němž byl příkaz vydán) nezakládá porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod.

5. Na návrh soudce zpravodaje dospěl IV. senát Ústavního soudu, který je podle rozvrhu práce příslušný rozhodnout ve věci sp. zn. IV. ÚS 2228/09, k následujícímu závěru. IV. senát by byl při svém rozhodování vázán právním názorem vyplývajícím z dosavadních nálezů (především sp. zn. II. ÚS 860/10 ze dne 2. září 2010) a musel by ústavní stížnost sp. zn. IV. ÚS 2228/09 považovat za způsobilou meritorního projednání. Již jen na základě kontroly příkazu k prohlídce letmým pohledem by jí musel bez dalšího vyhovět z důvodů, na nichž spočívá nález sp. zn. II. ÚS 860/10 ze dne 2. září 2010, neboť prohlídka jiných prostor byla nařízena státním zástupcem, a nikoli soudcem (byť v té době tento postup odpovídal platné a účinné úpravě trestního řádu), a to i přesto, že stěžovatel sám tuto námitku porušení svého ústavně zaručeného práva nevznáší a porušení svých ústavně zaručených práv spatřuje ve skutečnostech zcela jiných.

IV.
Dosavadní přístup Ústavního soudu a obecná východiska

6. Vzhledem k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ze dne 8. června 2010 lze závěry vyslovené v případech týkajících se výlučně domovních prohlídek vztáhnout i na prohlídky jiných prostor a pozemků. Termín „prohlídka“, není-li v dalším textu upřesněno blíže, je proto používán *promiscue* jak pro „domovní prohlídku“, tak pro „prohlídku jiných prostor a pozemků“.

7. Je zapotřebí zdůraznit, že stěžovatel, u něhož byla prohlídka vykonána, není osobou, která by posléze byla obviněna či obžalována, a mohla tak v navazujícím trestním řízení hájit svá práva, a to včetně uplatnění námitek vůči nezákonně provedené prohlídce a důkazům na jejím základě získaným. Má-li prohlídka charakter jednorázového zásahu do ústavním pořádkem zaručených práv a svobod, pak má proti němu stěžovatel jediný prostředek právní ochrany, jímž je ústavní stížnost.

8. Naopak osoba, stran níž se zjišťují a zajišťují důkazy ohledně podezření ze spáchání trestného činu, může v dalších fázích trestního řízení proti provedené prohlídce brojit např. uplatněním žádosti o odstranění závad v postupu policejního orgánu nebo státního zástupce (viz ustanovení § 157a trestního řádu), jakož i tím, že bude využívat práv daných jí trestním řádem jako osobě obviněné či obžalované.

9. Na počátku judikatorního vývoje byla Ústavním soudem prohlídka hodnocena jako jednorázový zásah, který již v době zahájení řízení o ústavní stížnosti skončil a jehož důsledky přetrvávají toliko v procesní oblasti následného řízení, resp. řízení, jehož je součástí, avšak obnovení *statu quo ante*, stejně jako zákaz pokračování v porušování práva (svobody) adresovaný kterémukoli orgánu veřejné moci byly pojmově vyloučeny, a proto bylo přistoupeno ke zrušení příkazu k domovní prohlídce [nález ve věci sp. zn. III. ÚS 287/96 ze dne 22. května 1997 (N 62/8 SbNU 119*)].

10. Při dalším rozhodování Ústavní soud preferoval před zrušením příkazu k prohlídce konstatování, že došlo k porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod, a přikázal Policii České republiky obnovit stav před porušením práv a svobod stěžovatele, tzn. vrátit stěžovateli materiály odňaté při prohlídce [nález sp. zn. I. ÚS 201/01 ze dne 10. října 2001 (N 147/24 SbNU 59), nález ve věci sp. zn. I. ÚS 424/2000 ze dne 13. března 2002 (N 29/25 SbNU 227), nález ve věci sp. zn. II. ÚS 298/05 ze dne 6. října 2005 (N 196/39 SbNU 91)].

11. Další posun v judikatuře znamenal nález ve věci sp. zn. II. ÚS 362/06 ze dne 1. listopadu 2006 (N 200/43 SbNU 239), kdy byl zrušen příkaz k domovní prohlídce, protože byl vydán bez řádného odůvodnění a ve vztahu ke stěžovatelce byl (tímto příkazem) porušen čl. 12 odst. 1 a 2 Listiny základních práv svobod; zároveň však Ústavní soud (nekonzistentně) konstatoval, že „samotným vykonáním domovní prohlídky nedošlo k zásahu do ústavně chráněných práv stěžovatelky, jichž se v ústavní stížnosti dovolává, neboť … byla vykonána v souladu jak s příkazem k domovní prohlídce …, tak s příslušnými ustanoveními trestního řádu.“. V dalším nálezu ve věci sp. zn. II. ÚS 474/07 ze dne 27. září 2007 (N 151/46 SbNU 505) Ústavní soud pominul nález sp. zn. II. ÚS 362/06 a při dodržení předchozí judikatury konstatoval porušení základních práv a svobod stěžovatele Policií České republiky, uložil jí, aby nepokračovala v uvedeném porušování základních práv a svobod stěžovatele a obnovila stav před porušením. Ke zrušení příkazu k prohlídce nedošlo. Nálezem ve věci sp. zn. IV. ÚS 1780/07 ze dne 25. srpna 2008 (N 147/50 SbNU 297) zrušil Ústavní soud příkaz k domovní prohlídce. V závěru odůvodnění Ústavní soud uvedl: „Je zcela evidentní, že zrušením předmětného příkazu k domovní prohlídce úkony na něj navazující pozbyly svého právního základu. Bude tedy na orgánech činných v trestním řízení, aby k této vadě po kasačním nálezu Ústavního soudu náležitě přihlédly a z jeho důsledků poté ve vlastním postupu a rozhodování následně i vycházely.“.

12. Ve věci sp. zn. II. ÚS 1414/07 rozhodl Ústavní soud dne 15. července 2010 nálezem tak, že konstatoval porušení základních práv stěžovatelky a rozhodnutí obecných soudů zrušil. Z řízení o této ústavní stížnosti vzešel návrh II. senátu, na jehož základě došlo plénum Ústavního soudu k rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 3/09. Ústavní soud v odůvodnění rozhodnutí o ústavní stížnosti konstatoval, že „důkaz získaný způsobem, jenž ztratil v důsledku derogace příslušné právní úpravy trestního řádu zákonnou oporu, je důkazem absolutně neúčinným a v trestním řízení nepoužitelným.“.

13. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 3/09 Ústavní soud svůj nález ze dne 8. června 2010 (vyhlášen pod č. 219/2010 Sb.) odůvodnil mimo jiné tím, že předchozí povolení soudu k prohlídce je o to naléhavější za situace, kdy trestní řád neumožňuje ani následnou soudní kontrolu nařízení prohlídky jiných prostor a pozemků soudem. Tak se tyto úkony, představující očividný zásah do základního práva na soukromý život, ocitají mimo jakoukoli bezprostřední soudní kontrolu. Teoreticky by sice bylo možné uvažovat o ústavní stížnosti přímo proti nařízení prohlídky jiných prostor, avšak i judikatura českého Ústavního soudu zčásti sdílí doktrínu „trvajícího zásahu“, která je této úvaze na překážku. Nadto Ústavní soud setrvale judikuje, že jde-li o zásah veřejné moci, který nepředstavuje nereparovatelné porušení

* Pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 8, nález č. 62, str. 119

základních práv, je třeba upřednostnit aplikaci principu subsidiarity. To znamená, že přezkoumatelným v řízení o ústavní stížnosti může být až konečné rozhodnutí ve věci, které by se mělo vypořádat i s námitkou zásahu do práva na soukromý život v podobě domovní prohlídky. V intencích uvedeného se ústavní stížnost (proti příkazu k provedení prohlídky jiných prostor) jeví rovněž jako prostředek neefektivní. Navíc jistě není žádoucí, aby Ústavní soud v obdobných věcech posuzoval přiměřenost nařízení a výkonu prohlídek všech prostor jako první. Mohl by tak totiž nepřiměřeně a předčasně zasáhnout do kompetence obecných soudů shromažďovat a hodnotit důkazy, a ve svém důsledku tak předurčovat výsledek trestního řízení.

14. Posledním meritorním rozhodnutím je nález ve věci sp. zn. II. ÚS 860/10 ze dne 2. září 2010, jímž byl zrušen příkaz k prohlídce jiných prostor s odůvodněním, že předmětný příkaz byl ve světle právního názoru vyjádřeného ve věci sp. zn. Pl. ÚS 3/09 vydán v rozporu s ústavním pořádkem, protože napadený příkaz k prohlídce sídla stěžovatelky byl vydán státním zástupcem, a nikoliv soudcem. Ústavní soud uvedl, že „k tomuto rozporu přitom Ústavní soud … nemohl nepřihlédnout. Nic na tom nezměnila zcela správná námitka Krajského státního zastupitelství v Ostravě, že se prohlídka uskutečnila na základě tehdy platné a účinné úpravy podústavního práva, která neměla alternativu.“. Z hlediska hodnocení retroaktivních účinků uzavřel, že „pravá retroaktivita v případě vyslovení protiústavnosti již zrušeného zákona (jehož adresátem je veřejná moc) a posouzení předchozích skutkových jednání ústavně konformní právní úpravou s účinky *ex tunc* na straně veřejné moci je přípustná s ohledem na to, že nezakládá porušení principu ochrany důvěry občanů v právo, příp. zásah do právní jistoty, resp. nabytých práv.“.

15. Ústavní soud na počátku přezkumu zásahů orgánů veřejné moci do základních práv a svobod spočívajících ve vykonání (domovní) prohlídky dospěl k závěru, že tento zásah je oprávněný (dovolený ve smyslu čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), spočívá-li na příkazu soudce splňujícího formální a materiální náležitosti stanovené zákonem a v jednotlivostech rozvedené judikaturou. Vyložil, že k zásahu do nedotknutelnosti obydlí může dojít až faktickým provedením prohlídky, nikoli pouhým vyhotovením příslušného příkazu k prohlídce; reálná ochrana před tímto zásahem (neposkytnutelná apriorně, tj. v době mezi vydáním příkazu a provedením prohlídky) spočívala ve zjišťování, zda šlo o zásah dovolený či nikoli, což nebylo lze zjistit jinak než přezkumem příslušného příkazu. Byly-li zjištěny jeho nedostatky (ústavněprávní relevance), bylo v řízení před Ústavním soudem z hlediska procesního nejprve přistupováno ke zrušování příkazu k prohlídce, posléze jen konstatováno porušení základních práv a svobod a ukládáno příslušnému orgánu veřejné moci, aby obnovil stav před tímto zásahem, příp. zakazováno, aby v zásahu pokračoval; postupně Ústavní soud opět tenduje k přímému zrušování příkazu k prohlídce.

16. Lze shrnout, že se poslední vývoj judikatorní praxe ustálil na názoru, že stížnost osoby, u níž byla vykonána prohlídka, aniž by tato osoba sama byla posléze obviněna či obžalována, sleduje svým návrhem jiný záměr a cíl než stížnost osoby, vůči níž je na základě takto získaných důkazů vedeno trestní řízení; hodnocení dovolenosti zásahu se však opírá o jeden a tentýž právní základ – příkaz k prohlídce. Jakkoli tedy obecně platí, že nikdo nemůže ústavní stížností dosahovat ochrany pro jiného (zákaz *actio popularis*), v tomto konkrétním případě jde o výjimku, podle níž se důsledky přezkumu příkazu k prohlídce vztáhnou i na trestní řízení, v němž jako účastník trestněprávního vztahu vystupuje jiná osoba než ta, která proti prohlídce podala ústavní stížnost. Ústavním soudem zjištěné vady provedené prohlídky, v nejzazším případě její absolutní neúčinnost, resp. nepoužitelnost takto získaných důkazů vůči obviněnému, budou vždy zhodnoceny v rámci rozhodnutí v trestním řízení o věci samé (zjištění Ústavního soudu se tak automaticky promítá i do právních poměrů osoby, proti níž bylo trestní řízení vedeno).

17. Ačkoli skutkové okolnosti zde rekapitulovaných případů umožňují více interpretací, z důvodu ochrany právní jistoty dotčených subjektů přistoupilo plénum Ústavního soudu k přijetí tohoto stanoviska.

V.

Následky zrušení části ustanovení trestního řádu dle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09

18. Z čl. 89 odst. 1 Ústavy České republiky („Rozhodnutí Ústavního soudu je vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem, pokud Ústavní soud o jeho vykonatelnosti nerozhodl jinak") a kontextu úpravy zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, [ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) a § 70 odst. 1] nelze dovodit nic jiného než to, že se právní předpis ruší nikoli od počátku (*ex tunc*), nýbrž vždy až ode dne, který Ústavní soud v nálezu určí, a neučiní-li tak, pak dnem, kdy je nález publikován ve Sbírce zákonů (tedy *ex nunc*). V nálezech sp. zn. Pl. ÚS 13/05 ze dne 22. 6. 2005 (N 127/37 SbNU 593; 283/2005 Sb.) a sp. zn. Pl. ÚS 6/05 ze dne 13. 12. 2005 (N 226/39 SbNU 389; 531/2005 Sb.) Ústavní soud dospěl k závěru, že derogační nález, pokud zde existuje zvýšený zájem na ochraně ústavnosti, může být vykonatelný ještě před datem vyhlášení ve Sbírce zákonů; tato jeho vůle však musí být – nejen z důvodů požadavků zákona, ale i z důvodu právní jistoty – výslovně projevena. Důsledkem této koncepce je detailní právní úprava ve vztahu k individuálním právním aktům, které na základě zrušeného právního předpisu byly vydány, resp. ve vztahu k právním vztahům, které na jeho základě vznikly a případně byly i konzumovány. Zrušení právního předpisu *pro futuro* se jako princip projevuje i v tom, že při využití možnosti posunout okamžik vykonatelnosti nálezu do budoucna (kupř. za tím účelem, aby měl normotvůrce dostatečný časový prostor protiústavní úpravu nahradit normou ústavně konformní) se po dobu odkladu vykonatelnosti hledí na napadenou právní úpravu jako na ústavně souladnou a v tomto směru jsou orgány veřejné správy povinny takovou úpravu aplikovat, jinými slovy, „státní orgány nic neopravňuje k tomu, aby ve svém rozhodování uplatňovaly právní důsledky zrušovacích nálezů Ústavního soudu ještě před tím, než se tyto nálezy staly vykonatelnými" (Vojtěch Šimíček: Ústavní stížnost – 3. aktualizované a doplněné vydání, Linde Praha, 2005). Smyslem této právní úpravy je zvýraznit fakt, že zrušení protiústavní právní úpravy samo o sobě neznamená revizi individuálních právních aktů založených na aplikaci neústavního předpisu. Možnost a intenzita korekce dopadů aplikace neústavní normy je „odstupňována podle toho, jak citelné zásahy do právní sféry jednotlivce zákon vyvolal" (Wagnerová, Dostál, Langášek, Pospíšil: Zákon o Ústavním soudu s komentářem, Praha, ASPI 2007, s. 291).

19. Pro oblast trestněprávní, kam prohlídka jiného prostoru nebo pozemku v souzeném případě spadá, je uvedená úprava (vztah k individuálním právním aktům, které na základě zrušeného právního předpisu byly vydány) zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1, 2 a (případně) 4 zákona o Ústavním soudu potud, že „byl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyl právní moci, ale nebyl dosud vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním". Nenastane-li tato situace, pak „ostatní pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takových rozhodnutí však nelze vykonávat" a „práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu zůstávají nedotčena". Z uvedeného plyne, že byl-li příkaz k prohlídce vydán a následně prohlídka samotná provedena před 8. červencem 2010, pak existence nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 na kvalitě příkazu nic nemění. Jestliže ale ke dni zrušení právního předpisu příkaz k prohlídce ještě „nebyl vykonán", je derogační nález důvodem, který provedení prohlídky brání se všemi důsledky s tím spojenými; ustanovení odstavce 1 se v daném případě neuplatní, neboť toto ustanovení primárně míří do poměrů hmotněprávních spíše než na situace, kdy je prospektivně zrušeno či za protiústavní prohlášeno procesní ustanovení upravující režim dílčích procesních úkonů v trestním řízení, zejména nerozhodl-li Ústavní soud o časových aspektech vykonatelnosti svého derogačního zásahu jinak (§ 58 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

20. Výjimku z právě uvedeného představuje v řízení o konkrétní kontrole norem úzké propojení řízení, v němž dochází k přezkumu ústavnosti zákonů či jiných právních předpisů, s řízením o ústavní stížnosti, z něhož řízení o kontrole norem vzešlo (ustanovení § 78 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 48/2002 Sb.). Bude-li norma kvůli své protiústavnosti zrušena a uplatní-li se nosné důvody takového rozhodnutí (zrušujícího nálezu) v poměrech a při posouzení ústavní stížnosti, z níž řízení o kontrole norem vzešlo, pak je Ústavní soud při rozhodování o ústavní stížnosti povinen

k přijatému derogačnímu nálezu přihlédnout; jinak by uplatněná ústavní stížnost nemohla splnit svoji funkci a umožnit stěžovateli ochránit svá ústavním pořádkem zaručená základní práva a svobody. Z tohoto a jenom z tohoto důvodu bylo proto logicky vyhověno ústavní stížnosti sp. zn. II. ÚS 1414/07 (nález ze dne 15. července 2010, dostupný na http://nalus.usoud.cz), neboť právě z řízení o této ústavní stížnosti vzešel návrh II. senátu na zrušení části § 83a odst. 1 trestního řádu, jemuž bylo posléze vyhověno nálezem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/09.

21. Z důvodů výše uvedených plénum Ústavního soudu vyhovělo návrhu IV. senátu, přisvědčilo jeho odchylnému názoru a podle ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu zaujalo toto stanovisko.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. **Rychetský** v. r.

Odlišná stanoviska podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, si ke stanovisku pléna vyhradili soudci Stanislav Balík, Jiří Nykodým a Eliška Wagnerová.